hääks oma tarka mõistust ei hakanud salgama. Tema waatas mõnda aastat Tuisulaste elamise lugu, leidis terase silmaga kõik wigalised tükid ja hakas siis targemaid suusõna ja kirja läbi õpetama, kuda neid wigadusi hõlpsalt wõiks parandada. Ehk kül Tuisulased ise sest tük aega midagi ei teadnud, siiski oli ülemal nimetud hüüdja eal kõrbes siin ja seal mõne mõtlewa looma Walgela ja Tuisula rahwa seast äratanud. Üks Tuisulase poeg, kes noorel põlwel õnne juhtumisel wõerale maale saanud, oli sealt tagasitulles just sel aeal koeu jõudnud, kui tark Walgelane Tuisulaste tuluks õpetama hakas. Reisind Tuisulase poea silmad olid juba wõeral maal mõnda õpind waatama, mis ta enne kodupimedusses tähele ei pannud; sellepäraft kuulas ta teraselt targema mehe õpetust ja wõtis sedamaid nõuuks, mõnda wigalist tüki hakata parandama. Enamist' iga sammu peal leidis ta Tuisula teed nõnda kitsad, et ta muido läbi ei peasnud, kui pidi mõne kiwi ja puukännu eest ärakangutama. Mikspäraft teed nii rooplikud igas kohas olid, tõusis nüüd ühekorraga selgeks. Tuisulaste wankrite ratad polnud mite ümmarguse, waid mitmenurgelised, — ei kulumise päraft, waid kohe nurgeliseks tehtud. Kui ta mõne mõistlikumaga sellepäraft hakas rääkima ja neile püüdis äraseletada, et ümmargune ratas palju kergemalt edasiweereb, kui üks nurgeline, seal naersid kuuljad ja ütlesid: „Tühi jut! meie maal on rooplikud, kiwised teed, kust ümmarguse rataga läbi ei peaseks. Kui neid tarwis ei lähäks, ega neid siis algwiselt

nõnda oleks tehtud.“ Armsad sõbrad, ütles mees — katsuge enne asja läbi, külap siis nääte, et mul õigus on, sest sile, ümmargune ratas weereb ka roopa sees kergemine, kui nurgeline ratas kõigesiledamal teel. — Mite üksainus ei wõtnud seda katsetööd ete; igaltpoolt kosteti wasta: „Meie rahwas on ammust aeast nurgelise rataga õpinud sõitma ja nende kehad ei karda põrutamist; ümmargused ratad ajaksid mõnel pääd ümberkäima. Meie kohal ei sünni mite ümmargust ratast teha.“ Teised naersid, kolmandamad arwasid, et kogonist' wõimalik ei oleks Tuisula puid ümmarguseks painutada.

Need wastatõrkumised ei jõudnud mehe kindlat rataste parandamise nõuu mite ärakeelata: tema tahtis, kui ka esiotsalt rahwa meelt wasta, ühe ümmarguse ratastega wankri ehitada. Ta läks koeu, pacnutas ratapuid, tegi weike ümmarguse ratastega wankri walmis, pani ühel pühapääwal hobuse ete ja läks sõitma. Seda tegi ta iljemine igapääw, wõtis igakord mõne tutawa mehe oma wankrile ja ei põlgand kõigerooplikumat teed. Mehed kiitsid: „Sinu kerge wanker jookseb wäga ladusast' roobasteşt läbi, ta ei põruta palju sugugi keha.“ Kellelgi ei tulnud meele wankri rataid waatama hakata; nemad ei näinud seda uenduşt ja uskusid sellepäraşt, et ratad wanawiisi nurgelised olid. Wankrisep ei läinud neile rataste lugu mite seletama. Kuda Tuisulaste silmadega nägemise lugu oli, sest saame warsti pikemalt rääkima.

Jumala loomust mööda leiti Tuisulas kui muialgi